

אמנות

ילדי חולית
"מסגד, 2016"
| צילום: רון עמיר

האנושי, צילומים קצת שונים מהמראות הרגילים של המדבר הישראלי, עם אור רך ולא קונטרסטי. "זקופים וחיוניים", מתאר אותם עמיר. "אבל זה לא עומד לדעתי בסתירה למסמך קשה ביותר לגבי אותן קהילות, ולא פחות - אולי יותר - לגבי מצבנו אנו", הוא מוסיף. התערוכה של עמיר כוללת עבודות צילום ריקות מאדם. זו אנטיזה לפרויקטים הקודמים שלו, שהשכילו לבטא את האינטראקציה יוצאת הדופן שיצר עם קהילות בשולי החברה כגון השב"חיים ותושבי ג'טר. לצד אלו מוצגות חמש עבודות וידיאו - מדיום שזר לו בדרך כלל אבל כאן היה מהותי מבחינתו בהדגשת תפיסת הזמן במתקן.

"ממד הזמן בחולות משתנה אל מול חיי היומיום הרגילים. פרקי הזמן לא נמדדים ב'יצאתי בבוקר לעבודה, אשוב בחמש אחר הצהריים'. משהו שם מאוד מיטשטש, הזמן הוא בלתי נגמר". הווידיאו "לא לזוז" למשל, צילום וואן שוט של 20 דקות אטיות ולא ערוכות, מתעד סט צילום מבוים של כמה משהוי המתקן. "הוא חושף את יחסי הכוחות בינינו, ←

שלוש שנים לפתיחת מתקן חולות,

נראה שהוא הפך למוקד משיכה ללא מעט אמנים שחוקרים ומתעדים את הנעשה במקום. אחד מהם הוא רון עמיר (43), שתערוכת יחיד חדשה שלו נפתחת השבוע במוזיאון ישראל, אחרי שנת בצורת במקום של תערוכות לאמנים ישראלים צעירים. עמיר התחיל לבקר בקביעות בחולות לפני שנתיים וחצי, מיד אחרי שסיים פרויקט שאפתני אחר, בן 12 שנים, שאותו צילם בג'טר א'זורקא.

מתקן חולות עצמו נעדר מהתערוכה. מי שנכחים במקומו ומייצגים אותו הם ההשלכות שלו בנוף: עמיר מתמקד במתחמים המאולתרים שנמצאים ברדיוס של שני ק"מ מהאתר, שבהם מבלים שוהי המתקן במהלך היום. חלקם סביבות קישוטיות לא מפוענחות, ואחרים - המצאות מכריקות כמו תנור לאפיית לחם וחדר כושר. כמו רוב העבודות של עמיר, גם הפרויקט החדש לא מציג מראות קשים של עליבות אנושית ולא מנסה לסחוט בכוח אמפטיה מהצופים הרגשנים. העבודות שלו הן בעיקר הרהור פואטי על המצב

"פרקי הזמן נמדדים ב'יצאתי לעבודה, אשוב בחמש'. משהו שם מאוד מיטשטש, הזמן הוא בלתי נגמר"

איך לא לטבוע בחולות

"להעביר את הזמן בחולות", תערוכה חדשה של רון עמיר המביאה צילומים ממתקן חולות הידוע לשמצה, מסרבת ללחוץ על בלוטות הרגש של הצופה, כמו אומרת: לא יהיה פה קתריזיס זול על חשבון השב"חיים | מיטל רז

לפקוח עיניים
אירועי האמנות של השבוע

1

Fishlosophie

"ליצור דג ליום במשך 365 ימים" היא הגדרת הפרויקט של תמי רמות, שמציגה עבודות העוסקות בהומור ובהשראה במוטיב הדג בחומרים וטכניקות מגוונים, מקולאז' ועד רקמה. באוצרות האמנית עלינא דקל.
← גלריה חנות פרימיטיבי, יהודה הלוי 77 תל אביב, פתיחה בשישי (23.12) 11:00, נגילה בשני (23.1.17)

פתוח סגור פתוח
"מעמד, 2014" ו"יסודות, 2014" | צילומים: רון עמיר

4 פועל טבעי

גלריית הקיבוץ, מהיחידות בעיר שפועלת ללא מטרות רווח, תפתח הערב תערוכת יחיד לליאור גריידי, שיציג עבודות חדשות הממשיכות את עיסוקו בנרטיב היסטורי ומקומי דרך סיפורם של תימני הכנרת. ← גלריה הקיבוץ, דב הוז 25 תל אביב, חמישי (22.12) 20:00

3 Something You've Tasted Before

תערוכה משותפת לסוף שבוע אחד ללירון טורכספא ומרים נאה הצעירות, שמייצרות יחד מיצב של תאווה, דשנות, הדוניזם ואוכל "שבו אובייקטים אוכלים זה את זה ביטים ונגיסות". ← גלריה חנינא, שביל המפעל 3 תל אביב, חמישי (22.12) 20:00

2 אני ואתה

עולם האמנות המקומי ספג השנה כמה אבודות. אחת מהן, אסף רותם, שבגר את המדרשה לפני שנה וחצי, עוד לא הספיק לזכות בהכרה שהגיעה לו. גלריה אלפרד עורכת לו ולאמן אסד עזי תערוכה משותפת. ← גלריה אלפרד, סמטת שלוש 5 תל אביב, חמישי (22.12) 20:00

5 ארכה

תערוכה שנייה בגלריה הביתית של עודד שתיל, שיפתח תערוכה מהאוסף המשובח שלו שמדמה את האוסף הפרטי למקום קבורה. במציגים: פריד אברשקרה, אתי אברג'ל, יאיר ברק, טמיר ליכטנברג, אסי משולם, אורי קצנשטיין ועלמה שניאור. ← גלריה עודד שתיל, ליברמן 8 תל אביב, חמישי (22.12) 16:00

6 ציור נוף

כחלק מהפרויקט השאפתני "תנאים למחוללות פוליטיות" תציג האמנית הגרמניה אנטווייה מאיבסקי. מיצב המורכב מווידאו, שיר וציור גדול, שנעשה בשיתוף פעולה עם אנשים החיים בתל אביב. ← המרכז לאמנות עכשוויות, צדוק הכהן 2 תל אביב, חמישי (22.12.24), שבת (23.12.24) 10 ש"ח

7 ישו באמנות ישראלית

מחוץ לעיר תערוכה מקיפה בהשתתפות 40 אמנים שמציגים באור חדש את השפעותיו של ישו על האמנות היהודית והישראלית. במציגים: מיכל נאמן, סיגלית לנדא ומנשה קדישמן. ← מוזיאון ישראל, דרך רופין 10 ירושלים, חמישי (22.12) 10:00

החיים או את היחס שלנו אליהם? "לרגעים מסוימים כן. בצורה קטנה ומקומית. אבל בגדול אני לא חושב שהפרויקטים האלו משנים את סדר היום שלהם. ברמה האישית, הדיאלוג שמתקיים ומתפתח איתם מאוד חשוב לי".
יש פער די גדול בין החוויה שלך מאחורי הקלעים לבין התצוגה הסופית במוזיאון, מול הקהל הפריבילגי של מצקצקי הלשון. "אני לא יודע ומעולם לא ידעתי מה ההשפעה של אותם פרויקטים על החברה. אני חושב שהיא קיימת אבל אני לא יודע באיזו מידה. זה יהיה בעייתי אם לא נראה את האזורים והסביבות האלו באמנות העכשווית. בצילום שלי אני מנסה להפר את יחסי הכוחות, לייצר עשייה יותר שיתופית ומעורבת. הרבה פעמים נולדים או קורים דברים על בסיס הקשר הזה. למשל, כשהרעיונות באים מהמצולמים, כמו בעבודת הווידאו עם בוטרה. הוא מדבר על הצילומים שיהיו מוצגים, מתווך אותם כמו מדריך קולי במוזיאונים. הוא קצת מנחית את מה שאת אולי קוראת לו האמנות הנוצצת, מחזיר אותה לקרקע".

לפעמים הוא קצת אירוני בנוגע לצילום החברתי הזה", הוא אומר. בעבודה אחרת, "בוטרה", מסביר אחד משהי המתקן את משמעות הסביבות המאולתרות שצילם עמיר, כמעט מדריך בתערוכה.
אני תוהה למה בחרת לא להתמקד באנשים בעבודות הצילום. אולי בגלל הסכנה ליפול לנקודת מבט קולוניאליסטית?
"תמיד יש סכנה כזאת, אי אפשר לעשות את הפרויקט הזה בלי להתלכלך בזה וזה בסדר. ההחלטה לצלם את הסביבות ללא אנשים היא קודם כל אינטואיטיבית, הבנתי שיש משהו יותר חריף בצילומים האלו כשהם נטולי אנשים. לצד זה, האנשים מופיעים בעבודות הווידאו".
מה אתה רוצה מהצופה? שהוא ירגיש חמלה? שיראה את היופי? "קשה לי להגיד מה אני רוצה מהצופה. אני רוצה להציף סוגיות חברתיות ופוליטיות שאנחנו בוחרים לא להסתכל עליהן. הרבה מהעניין שלי בקהילות האלו זה אנחנו, לכן אני תמיד מצלם בארץ. אותן קהילות שוליים הן לא חלק מקבוצות הרוב, אבל לדעתי הן מאוד אינטגרליות למקום הזה".
כשאתה נמצא עם השב"חים או אוכלוסיית מבקשי המקלט אתה מרגיש שאתה משפר להם את

← רון עמיר - "להעביר את הזמן בחולות", מוזיאון ישראל ירושלים, פתיחה בחמישי (22.12)